

19. Disposició transitòria primera. Ací trobem una de les consideracions tecnicolegislatives més curioses: en parlar del “traspàs de béns i mobles” hauria de dir *béns immobles*.

20. Disposició final. L'últim retoc que demanava el lletrat era un dels més importants. Així, diu que “la disposició final queda aïllada del conjunt del text del nou Estatut, perquè no va precedida d'un article introductori, com succeeix amb tota la resta de preceptes (suprimits, modificats o afegits). Això és necessari, altrament no pot estimar-se que la disposició quede incorporada al nou Estatut”. Després d'aquesta justificació, García Mexía, “per raons de tècnica legislativa”, proposa “l'addició d'un article 94 (nou), d'aquest estil: Article 94: S'afegeix la següent disposició final: 'DISPOSICIÓN FINAL. El present Estatut entrarà en vigor el mateix dia de la seua publicació al “Butlletí Oficial de l'Estat””.

Per acabar aquesta breu repassada als aspectes que trobava confusos, per no dir clarament equivocats, el lletrat, fa una puntualització sobre l'article 81, que informa sobre el tràmit de posteriors reformes estatutàries “al si del Congrés dels Diputats”. García Mexía ha deixat constància del fet que “tant detall normatiu dedicat al Congrés dels Diputats no tinga la seua correlació en el tràmit de la reforma estatutària que haja de seguir-se al Senat. El precepte en qüestió no diu res al respecte”. Malgrat que proposava la introducció d'un quart apartat –nou– dins d'aquest article, el seu advertiment ha estat en va.

És un exemple que sintetitza quin ha estat el trajecte de l'Estatut valencià al Senat: urgent i sense el més mínim retoc, com si no existira. Les Corts valencianes, en la sessió del dia 27, no podran inserir aquestes modificacions.

A més, la versió valenciana de la reforma va rebre moltes crítiques d'Esquerra Unida, que clamava per l'allau de faltes d'ortografia.

Aquesta qüestió, evidentment, no l'ha estudiada Javier García Mexía, ja que no és competència seua. No li deu estranyar gaire, però, que hi haja faltes.

Víctor Maceda

La sostenible lleugeresa d'Adela Pedrosa

La secretària general del PP del País Valencià, Adela Pedrosa, acompanyada, com gairebé sempre, del vicesecretari general, Ricardo Costa.

Els complexos equilibris interns del PP valencià van dur Adela Pedrosa a la secretaria general del partit. Va aterrar en el càrrec amb la levitat amb què ca la fulla de l'arbre. 500 dies després continua, plaent, a terra, sense gaire incidència més.

Simaginen que Ángel Acebes, secretari general del PP a àmbit estatal, haguera pres la paraula una única vegada a les Corts, o que sempre isquera acompanyat en les compareixences de premsa, i es limitara a llegir un comunicat i que cedira la responsabilitat de respondre els periodistes al seu company de tau-

la? Pot costar de pair, però això passa al PP valencià.

L'Acebes del País Valencià és M Adela Pedrosa. Si l'un nomé precedit de Mariano Rajoy, l'altra sols té per davant, orgànicament president valencià, Francesc Ca No és possible, però, establir cap paral·lelisme. Són antagònics.

El 20 de novembre del 2004 –un dia ben assenyalat per a algú de qui han dit que, almenys fins a aquell moment, tenia penjats a casa quadres amb la figura del general Franco– Adela Pedrosa va ser escollida secretària general del PP per substituir el lloctinent del zaplanisme, José Joaquín Ripoll. Fins aleshores, Pedrosa no s’hi havia significat, en la ferotge batalla interna del partit. Si ha sobreviscut a la política és gràcies a l’actual president de les Corts valencianes, Julio de Espana –un altre zaplanista emèrit–, però així que va veure que el partit es dividia, va optar per la cautela, per navegar entre les dues mars. La seua elevada desconfiança és recíproca: no s’ha guanyat la confiança dels pesos pesants del partit.

“És dona, i d’Alacant”. Així la presentava pels passadissos, insistentment, el conseller portaveu del Consell, Esteban González Pons, als pocs minuts de ser nomenada *número dos*.

“I què?”, confessa que li va respondre un dels periodistes més representatius que van acudir al congrés regional celebrat a Castelló de la Plana a final del 2004, que va significar el relleu al capdavant de la nau popular. Ella tan sols encertava a dir que la seua nova responsabilitat li generava “molta il·lusió”.

Les credencials que publicitava González Pons no eren tan insignificants, sobretot si es té en compte el tarannà conservador del partit –el fet de ser dona– i l’obsessió de Camps de no enfurismar el sector zaplanista –el fet de ser d’Alacant–. En tot cas, amagava l’aspecte clau de tota la renovació: Pedrosa no destorbaria la consolidació del president valencià en el si del PP: un perfil tan baix mai no li faria la més mínima ombra.

A més, Camps col·locava al costat de Pedrosa un escuder de luxe, una peça clau en l’actual PP valencià i que garantia al president apaivagar els ànims al nord. Ricardo Costa, germà de l’exministre de Ciència i Tecnologia, Juan Costa, i persona propera al president de la Diputació, Carlos Fabra, càrrec de la vicesecretaria general –abans, en mans del zaplanista Juan Manuel Cabot–. I per extensió, la tasca de guiar la inexperta Pedrosa.

Als zaplanistes els devia consolar que Pedrosa fóra “filla política” de Julio de Espana i que no assistira a la reunió que poc abans Camps havia mantingut a Teulada (Marina Alta) amb els seus fidels del sud, malgrat que feia dies que Pedrosa reclutava delegats al Vinalopó per la causa campsista. En aquella reunió, però, el seu nom va lligar-se per primera vegada a la secretaria general.

Una ascensió vertiginosa. Tot i ser relativament jove, Adela Pedrosa hi ha viscut molt, dins i fora de la política.

De fet, no va accedir al PP fins a l’any 1993. Va exercir com a regidora a Elda (Vinalopó Mitjà) entre el 1995 i el 1999. El 2003, gràcies a la mediació de Julio de Espana i a la renúncia d’alguns companys que la precedien a la llista

d’Alacant –n’ocupava el divuitè lloc, i el PP n’obtingué setze–, va ser triada diputada a les Corts valencianes.

Abans havia col·laborat amb alguns mitjans de comunicació escrits i amb la televisió local d’Elda. També havia treballat com a policia local de la veïna Petrer. Gràcies als contactes polítics, va ser nomenada auxiliar administrativa en el Centre d’Especialitats Pare Manjón, una delegació de l’Hospital General d’Alacant, sense haver passat per la borsa de treball. Això va despertar recels a Comissions Obreres, que va denunciar el cas. El Servei Valencià de Salut, depenent de la Conselleria de Sanitat, va perdre el judici, i va recórrer contra la sentència.

El març del 1999, ratificada la decisió al jutjat, Julio de Espana va moure els fils perquè fóra escollida assessora de medi ambient a la Diputació d’Alacant, que en aquell moment presidia. A més, va ser membre del Consell Social de la Universitat d’Alacant durant els quatre anys que va passar al consistori d’Elda.

Fet i fet, fins a la seua arribada a l’hemicycle valencià, la màxima responsabilitat política que havia ocupat era la regidoria de Festes d’Elda.

A les Corts valencianes, només ha intervingut una vegada en ple. Forma part de quatre comissions, dos de les quals –Seguretat Nuclear i Polítiques d’Igualtat– no tenen capacitat legislativa. Les altres dues són les de Reglament i la de Medi Ambient, on exerceix, això sí, de vicepresidenta.

Al seu costat s’asseu el portaveu del grup parlamentari popular, Serafín Castellano, un altre il·lustre exzaplanista. En alguna ocasió, el PP ha contraprogramat conferències de premsa de tots dos –l’un, a les Corts; l’altra, a la seu del partit–. Ha coincidit amb les poques ocasions en què Pedrosa ha comparegut tota sola, sense el suport de Costa, i que s’han cenyit a la lectura d’un comunicat, sense rebre preguntes.

Amics per sempre. No es pot repassar la trajectòria vital de Pedrosa sense esmentar dues amistats que ha conreat per vies i etapes diferents.

El president del PP, Mariano Rajoy, és bon amic seu de fa anys. Van coincidir, estiuellant, uns quants anys. També té una bona relació amb el germà de

Rajoy. Per aquest motiu va tenir l'ocasió de passar la nit electoral del 14 de març del 2004 a la seu popular del madrileny carrer de Génova. Concretament, a la noble planta setena.

No s'acaben ací, en canvi, els lligams de Pedrosa amb la cúpula del PP. Tot i que més recentment, Pedrosa s'ha guanyat l'afecte de Federico Trillo. Ho va aconseguir a través d'una passió que ella nega tenir, tot i ser *vox populi*: la seua adscripció a l'Opus Dei.

Durant els preparatius de la canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer al Vaticà, esdevinguda el 6 d'octubre del 2002, sembla que Pedrosa es va lliurar amb fervor a captar pelegrins a les comarques alacantines, de les quals és diputat electe al Congrés l'exministre de Defensa. Trillo diuen que es va quedar agradablement sorprès de la capacitat organitzativa de l'aleshores assessora de medi ambient a la Diputació. En un cas, per viatjar al Vaticà, i en un altre, per entronitzar Camps al PP valencià, sembla que la feina silenciosa de Pedrosa va reeixir fins al punt d'aconseguir la benedicció dels seus superiors, que l'han elevada a notables esferes de decisió.

500 dies. La setmana vinent Pedrosa complirà 500 dies com a secretària general del PP valencià. En aquest temps, lluny d'acostar les dues faccions del

Únicament s'ha mostrat bel·ligerant de debò amb motiu del Xúquer-Vinalopó

partit –amb l'afegit d'un cas Fabra que cada vegada agafa més volada–, ha intervingut amb comptagotes.

Únicament va mostrar-se bel·ligerant de debò amb motiu del canvi de traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó, un tema que li toca de prop. No va eixir-se del guió marcat pels populars –la crítica ferotge a la política hídrica del Govern Zapatero–, però, com a mínim, va fer-se present.

Ha estat gairebé nul·la, en canvi, la seua capacitat per asserenar la disputa entre els conservadors. A l'estiu, no va evitar que les nou diputades zaplanistes de les Corts –dues d'elles, conselleres– signaren un escrit de reprovaació contra l'aleshores encara subdelegat del Consell a Elx, el campsista Manuel Ortuño, qui havia vexat la diputada zaplanista al Congrés Enriqueta Seller en una elecció de compromissaris. Sis mesos abans d'aquest acte de rebuig, Pedrosa afirmava: "Si no passa res, Ortuño seguirà com a subdelegat del Consell a Elx". Obviant allò de "*retrasada mental, marquesita y puta, perdón, diputada*" que va etzibar Ortuño. Després de la carta, abans que la reprovació arribara a l'ordre del dia de l'hemicicle, Ortuño va dimitir.

En uns altres episodis derivats del flicte intern, la manera com s'ha dèts de la situació ha sobtat tothom.

Com quan va assegurar "desconè si Isidro Hernández –regidor social d'Oriola (Baix Segura) que vota a PP i que el PSPV-PSOE ha descobert que té el carnet dels populars– era afiliat del seu partit.

O quan, a partir d'unes desafortunades declaracions del regidor de l'Ajuntament d'Alacant Pedro Romero –e alertava de "l'amenaça" que comportava l'arribada d'immigrants a la ciutat– Pedrosa va respondre als periodistes que encara no havia pogut parlar amb ell per cridar-li l'atenció.

Per acabar-ho d'adobar, hi ha ocasions en què, preguntada per la línia del partit a les comarques alacantines, ha respost que ella no és la presidenta provincial del PP d'Alacant.

La setmana passada, en la tradició d'ofrena de falles a la verge dels Desemparats, Adela Pedrosa desfilava al costat d'Esteban González Pons, convidat a la comissió Convent de Jerusalem de Matemàtic Marzal. Sempre ben escudada, aquesta "dona i d'Alacant".

Victor Ma

Parlar per parlar

Mirant-se el melic

Al País Valencià l'oposició ha embogit. Aliens a la realitat que consumeix territori i recursos, partits i partidets han decidit com a millor estratègia per desallotjar el PP de les institucions mirar-se el melic. Cadascú el seu, perquè el propi melic esdevé el melic més encisador de tots els melics que es mostren o s'amaguen a la primavera valenciana. De manera que, mentre el PP observa els sondejos –més agraits que favorables– amb una certa intranquil·litat, més fonamentada en l'aldarull intern que no en l'amenaça exterior, l'univers multicolor de l'oposició es remira el melic, alhora que cadascú projecta les pròpies obligacions vers els aliats de la causa. És a dir, que el PSPV-PSOE, tan mirat de no trencar el consens amb

l'adversari, confia que amb l'efecte Zapatero i la feina hauran de fer a la seua esquerra, salvarà els mobles. I si ha naufragi electoral, serà per l'efecte Zapatero o perquè la seua esquerra no hauran fet els deures. A l'Entesa (comerçat en què Esquerra Unida i les seues desunides faccions manté l'hegemonia) dissimulen davant els ocasionals canvis perquè hi haja un pacte electoral amb el Bloc Nacionalista Valencià (BNV), ja que amb la barrera del 5% continuarà fora del Parlament. En aquest escenari s'ignora –o es menyspreja– la possibilitat oficial d'Esquerra Unida obeeix a una lògica evidentment solitari em garanteixo sis escons, per què he de parlar amb el BNV i quedar-me només amb quatre?" Paciència tant, i tots a mirar-se el melic. Amb una mica de sort, el PP presentarà candidatures.

Manuel S. Ja